

Hlas Boží
Existuje vnútorná
filozofia života, ktorá
určuje cestu človeka.
Aby človek dosiahol
túto filozofiu,
musí vynaložiť
vedomé úsilie
a pracovať na sebe.
Ak by sa vás spýtali,
prečo ste prišli na Zem,
za akým účelom,
odpovedali by ste,
že to vie Boh;
On vás stvoril –
On pozná vaše predurčenie.
Toto je všeobecné tvrdenie,
je to spôsob,
ako môže hovoriť niekto,
kto nepremýšľa.
Človek ale musí vedieť,
prečo prišiel na Zem,
aká je jeho špeciálna úloha.
Keď túto otázku položíte
volovi, vtákovi či rybe,
každý z nich odpovie
podľa stupňa svojho vývoja.
Vôl povie,
že jeho špeciálnou úlohou
je presúvať sa
z jedného miesta na druhé.
Vták povie,
že jeho účelom je lietat
a ryba – plávať.
Čo na túto otázku
odpovie človek?
Ak o tom premýšľal,
môže si dať
uspokojivú odpoveď.
Každý, kto si pre seba
zodpovedal otázku,
prečo prišiel na Zem,
môže byť nazývaný
šťastným človekom,
ktorý dosiahol vnútorný mier
a pokoj.
Preto tí, ktorí rozumejú
zmyslu života,
dosiahli osvietenie
vo svojom chápaní,

vďaka čomu sa môžu
správne vyvíjať.
Bezpečne a s otvorenými
očami kráčajú po svojej
ceste. Lahko vyriešia
všetky ťažkosti
a rozpory,
na ktoré môžu naraziť;
zaujímajú sa o všetko
v živote.
Chorí tiež otvárajú
svoje oči
ale iba pre lieky a jedlo,
na ktorých záleží
obnovenie ich sily.
Len čo si vezmú
lieky a jedlo,
zatvoria oči
a znovu začnú stonať.
Prečo človek stoná?
Pretože ide po ťažkej ceste.
Chorí teda stonajú preto,
že cesta, po ktorej idú,
je nebezpečná.
Pozerajúc sa na to,
čo by mali vydržať,
zatvárajú oči,
aby to nevideli.
Chorí sú malomyselní.
Keď kráča zdravý človek,
kráča s otvorenými očami.
Prečo?
Cesta, po ktorej kráčajú,
je krásna a ľahká.
Pokiaľ sa človek
nedostane do ťažkostí,
nebojí sa.
Len čo človek čelí
nejakej ťažkosti,
zatvorí svoje oči
a začne stonať.
Múdry človek,
ktorý rozumie
zmyslu života,
napriek ťažkostiam
kráča s otvorenými očami
a bez strachu.
Každý prišiel na Zem
učiť sa.
Ako študent života

sa človek musí usilovať
o pozitívne poznanie,
ktoré mu môže priniesť
skutočný vnútorný mier.
Z tohto dôvodu hovoríme,
že prvou úlohou človeka
je spoznať seba samého
a potom svojich blízkych,
začať najskôr pracovať
so sebou samým a potom
so svojimi blízkymi.
Zlepšenie sveta
nie je v moci a možnostiach
jednotlivca.
Môže sa niekto postarať
o nasýtenie všetkých ľudí?
Môže niekto zodpovedať
otázku,
čo sa deje s mŕtvymi
a kam idú?
Môže niekto viesť účty života
všetkých, ktorí sa narodili?
Prečo sa človek narodí?
Prečo človek zomiera?
Čo prináša človeku život,
smrť prináša to isté.
Život, ako aj smrť,
súčasne prinášajú človeku
isté požehnania
ako aj nešťastia.
Pre niekoho
je smrť šťastím,
pre iného nešťastím.
Šťastie a nešťastie
sú relatívne veci.
Záleží na jednotlivcovi,
či urobí svoj život
šťastným alebo nešťastným.
Ak človek žije vedome
a dodržiava Božie zákony,
predĺži to jeho život.
Nedodržiavanie Božích
zákonov skráti život človeka
a urobí ho nešťastným.
Kým človek žije,
mal by na život nazerať
ako na veľké požehnanie.
Aby vyťažil čo najviac
z tohto požehnania,
musí človek naplniť

Božiu Vôľu.
Napriek tomu, či človek
naplnia Božiu Vôľu,
Boh nikomu neodňal
dobré veci v živote.
Poskytuje ľuďom hojnosť
vody, vzduchu, svetla a jedla,
ale mnohí sú chorí
a trpia hladom a stratou.
Koho za to treba viniť?
Keď sa niekomu
rozbije džbán,
nech dnu nalejete čokoľvek,
vytečie to von,
ale kto za to môže?
Džbán.
Kto rozbil džbán?
Bud' hrnčiar alebo niekto,
kto ho používal.
Ani prvá ani druhá situácia
človeka nezachráni.
Dôležitá vec je,
že jeho džbán je rozbitý
a musí byť nahradený.
Človek má právo
vymeniť rozbitý džbán
za nový.
A preto keď počujete,
ako sa niekto sťažuje,
že jeho záležitosti
sa nevyvíjajú dobre,
budete vedieť,
že jeho džbán je rozbitý.
Čokoľvek doňho naleje,
vytečie von.
Ak do rozbitého džbánu
nelejete vodu,
vytečie von,
strata nie je veľká,
pretože v prírode
je množstvo vody:
z jednej strany
ju môžete nalievať,
zatiaľ čo z druhej vyteká von.
Avšak keď sa to týka
napríklad ružového oleja,
len jeho malá strata
sa vážne prejaví
nielen na jednotlivcovi
ale ne celej jeho rodine.

Ľudské telo nie je nič iné
než nádoba, ktorá je človeku
daná na prácu.
Táto nádoba má byť pevná,
aby dlho udržala
vzácnu esenciu.
Vzácná esencia,
ktorá je naliata
do ľudského tela,
reprezentuje samotný život.
Keď je nádoba rozbitá,
esencia vyteká von
a človek začne starnúť.
Keď začne život unikať,
človek začne byť
indisponovaný a začína sa
sťažovať,
že ho neudržia nohy,
že máva závraty,
bolí ho v hrudi,
nedokáže uvažovať,
zlyháva mu zrak, atď.
To naznačuje
predčasné starnutie,
ktoré ukazuje, že niekto
stratil správny postoj
voči Inteligentnej Prírode.
Čo by mal človek urobiť
za takých podmienok?
Človek by si mal obnoviť
svoj vzťah
voči Inteligentnej Prírode,
a tak sa začať zotavovať.
Každý,
spravodlivý či hriešny, môže
narušiť svoj vzťah
s Inteligentnou Prírodou,
ale ten vzťah môže byť
aj obnovený.
Spravodlivý človek
môže narušiť vzťah
s duchovným svetom
nejakým chybným skutkom.
A dobrým skutkom
môže hriešnik obnoviť
svoje napojenie
na duchovný svet.
Je to veľmi prirodzené.
Ak hriešnik dýcha
čistý vzduch, bude

rozhodne zdravý.
Ak spravodlivý človek
dýcha znečistený vzduch,
ochorie.
Avšak prvé
ako aj to druhé
môže byť dočasné
ale môže to byť aj trvalé.
Je nemožné,
aby spravodlivý človek,
ktorý žije správne, zotrval
v nečistej atmosfére.
Je nemožné,
aby hriešnik hrešil
a vždy využíval
čistý vzduch.
Ak spravodlivý človek
žije v strachu,
stratí svoje zdravie.
Ak sa hriešnik nebojí
a udržiava si svoj vnútorný
mier, bude vždy zdravý.
Boh dal človeku myseľ,
aby mohol myslieť
a netrápiť sa.
Existuje spojenie
medzi Bohom
a ľudskou dušou,
ktoré by si človek mal
v každom momente
uvedomovať, pozorovať
a neprerušovať ho.
Ak toto spojenie chýba,
človek nemôže utvoriť
myšlienku na Boha
ani na seba samého.
Tento človek vidí ľudí
a sám seba,
ale nemá žiadnu predstavu,
čo ľudská bytosť predstavuje.
Vie, že ľudia majú
oči, aby videli,
uši, aby počuli,
nos, aby cítili,
ústa, aby rozprávali –
to ale nie je dost'.
Človek by mal poznať
účel každého orgánu
svojho tela.
Mohli by ste povedať,

že máte ruky a nohy,
ale musíte poznať
ako vonkajšie
tak aj vnútorné funkcie
rúk a nôh.
Účelom rúk
nie je len práca,
ktorú vykonávajú.
Účelom nôh nie je
len chôdza.
Všetky časti ľudského tela
majú svoj vonkajší
aj vnútorný účel.
Kristus potrel blatom
oči slepca
a on začal vidieť.
Učení tej doby
sa zhromaždili okolo Krista
a začali sa Ho pýtať,
ako sa mohlo stať,
že slepec začal vidieť.
Chceli vedieť,
či bol slepý od narodenia
a ak áno,
aký bol dôvod:
či zhrešil on
alebo jeho rodičia.
Tak teda,
podľa filozofie tých čias,
bolo nemožné,
aby bol niekto slepý
bez nejakej príčiny.
Kristus odpovedal:
„Ani on
ani jeho rodičia nezhrešili,
ale preto, aby sa prejavil
Boží skutok.“
Ľudia tej doby
nerozumeli tomu,
čo im Kristus hovoril
ale ani súčasní ľudia
tomu nerozumejú.
Niektorí ľudia rozumejú
Kristovmu učeniu,
ale väčšinou mu nerozumejú.
Keď sa Krista spýtali,
ľudia chceli vedieť,
prečo otvoril
oči slepcovi.
Má zmysel spýtať sa

takú otázku v prípade,
že niekto vzal
oči niekoho iného,
ale spýtať sa Krista,
prečo otvoril oči slepcovi,
bolo nevhodné.
Slepota je obmedzenie,
ktoré bude odstránené.
Kristus stretol slepca
a otvoril jeho oči.
Môže byť prirodzenejší čin
než je tento?
V tom čase
bolo v Izraeli veľa slepcov,
ale Kristus neotvoril
oči všetkým
ale len jedinému. Prečo?
Mal s ním vzťah.
Vskutku,
keď bol jeho zrak obnovený,
slepec sa stal
Kristovým žiakom.
Kristus prišiel na Zem,
aby pomohol ľuďom, ktorí
navonok alebo vnútorne
boli slepí, ale súčasne boli
pripravení naplniť Božiu
Vôľu. Tí, ktorí nie sú
pripravení konať
Božiu Vôľu, budú počúvať,
budú sa pozeráť, ale nebudú
nič vidieť ani počuť.
Teraz prenesme skutočnosť
o otvorení očí slepého muža
do vášho duchovného života
a pozrime sa, či tam tiež
neexistuje taká slepota.
Kedy sa otvoria duchovné
oči človek?
Keď v hĺbke duše
človek túži
obnoviť svoj zrak,
aby slúžil Bohu
a naplnil Jeho vôľu.
Slepec od narodenia,
ktorému Kristus otvoril oči,
v sebe nosil túžbu
po naplnení Božej Vôle.
Kvôli tejto túžbe
čakal na niekoho,

kto príde a pomôže mu.
Podľa hinduistickej
filozofie
možno povedať,
že tento človek splatil svoju
karmu (odplatu)
a z toho dôvodu
začal vidieť.
Každé porozumenie
istej otázky
reprezentuje kruh,
okolo ktorého sú usporiadané
všetky zostávajúce otázky.
Aj okolo človeka sú
usporiadané sústredné
kružnice, a také kružnice
existujú aj v Prírode.
Kde v Prírode nachádzame
sústredné kružnice?
Keď sa pozrieme
na prierez kmeňa stromu,
vidíme, že pozostáva
z niekoľkých sústredných
kruhov. Z týchto kruhov
môžeme posúdiť
vek stromu.
Prečo sú tam utvorené kruhy
a nie štvorce alebo iné
geometrické tvary?
Pretože obvod kruhu
ako krivka
má menší odpor
než rovná čiara.
Indikuje to,
že počas rastu
rastlina hľadá cestu
najmenšieho odporu.
Toto je jedna
z metód Prírody.
Aby nespotrebovala
svoju energiu zbytočne,
Príroda vždy hľadá
cestu najmenšieho odporu.
A tak,
nasledovaním cesty
najmenšieho odporu
človek poslúcha morálne
pravidlá Prírody.
Moderní ľudia
tiež hovoria o morálke,

súdia či schvaľujú
skutky svojich blížnych,
keď ale preskúmajú
svoje vlastné skutky,
vidia,
že iba málo z nich
bude zodpovedať
morálnym pravidlám.
Morálka existuje
aj v reči človeka.
Aj nie je dodržiavaná,
reč je hrubá,
neprijemná
a chýba jej výraznosť.
Iba človek, ktorý hovorí
v súlade s morálnymi
pravidlami, vlastní
potrebnú mäkkosť.
O takom človeku sa hovorí,
že rozpráva sladko.
Ak človeku chýba mäkkosť
v jeho charakte,ne,
nech povie čokoľvek, bude to
zniet' vždy rovnako.
Či ten človek povie
niekomu inému,
že ho miluje alebo nenávidí,
bude to zniet' rovnako.
Či už niekomu poviete, že
mu prajete všetko najlepšie
alebo mu poviete,
že ním pohrdate –
bude to zniet' úplne rovnako.
Človek potrebuje jemnosť,
ktorá hlasu človeka dodá
výraz, moduláciu
a obsah slov
bude rozpoznateľný.
Taká bola modlitba
proroka Eliáša,
keď chcel dokázať,
že na svete existuje
jediný Boh,
ktorý načúva
modlitbám ľudí
a odpovedá na ne.
Každé slovo jeho modlitby
obsahovalo jemnosť,
silu, náležitú intonáciu.
O Eliášovej modlitbe

sa hovorí,
že vychádzala
z hĺbky jeho duše.
Z toho dôvodu hovoríme,
že modlitba človeka
má vychádzať
z hĺbky jeho duše.